

Livstid, kunne faae den forandret ved ny Kjendelse, naar de nemlig bevise, at deres Tilstand har forværret sig, og at denne Forværrelse er begrundet i en videre Udvikling af selve den Svagthed, hvorved de ere blevne invalide.

§ 13.

Disse Bestemmelser skulle finde Anvendelse paa alle Kongens troe Mænd, som ere døde eller blevne vansføre i Krigen siden den 20de Marts 1848; dog have de ikke Krav paa Livrente for den Tid, som er gaaet forud for Livrentens Tilkjendelse (§ 25). Den, hvem der allerede er tilstaaet Pension af Statskassen, skal kun nyde godt af Loven under Betingelse af, at Pensionen omordnes efter den almindelige Pensionsløvs Bestemmelser (§ 28 d).

§ 14.

Enhver, som i Medfør af denne Lov anseer sig berettiget til en Livrente af Staten, har at henvende sig til Invalidecommissionen, for at faae sit Krav undersøgt og paakjendt. Denne Commission skal bestaae af 3 Medlemmer, som udnævnes af Kongen efter Justisministerens Indstilling. Dens Hverv er udløbet 2 Aar efter Fredens Slutning, til hvilken Tid alle Erstatningskrav skulle være paakjendte. Af hvilken Myndighed Commissionen da skal afsløses, bliver at bestemme ved Lov.

§ 15.

Invalidecommissionen har snarest muligt at udarbejde en Forskrift for, hvilke Bevisligheder den, som vil gjøre sit Erstatningskrav gjældende, maa fremlægge, og hvorledes disse bringes tilveie. Den bør sørge for, at de givne Bestemmelser ikke udkræve en vanskeligere og vidtløftigere Fremgangsmaade end nødvendigt er, for at forebygge Svig og Feiltagelse.

§ 16.

Det skal være Pligt for alle militaire og civile Embedsmænd, uden Betaling at meddele Enhver, som ifølge denne Lov troer sig berettiget til Erstatning, de Oplysninger og Vidnesbyrd, som deres nuværende eller tidligere Embedsstilling sætter dem istand til at afgive.

Ligeledes skal det være Pligt for alle militaire og civile Embedsmænd, uden Betaling at meddele Invalidecommissionen de Oplysninger og Vidnesbyrd, som den anseer det nødvendigt at indhente, for at prøve de fremsatte Erstatningskrav.

§ 17.

Alle Tingsvidnesfager, som foretages, for at oplyse noget Krav paa Livrente efter nærværende Lov, bør behandles politiretsvis. Dommeren har herunder at varetage Alt, hvad der kan tjene til Sagens fuldstændigste Oplysning, og bør derfor ogsaa kalde og afhøre andre Vidner end dem, der ere fremstillede af den Paagjældende, naar der er grundet Marsag til at formode, at yderligere og paalideligere Beviser derved kunne bringes tilveie. Under saadanne Sager bliver intet Retsgebyr at erlægge.

§ 18.

Invalidecommissionen skal, naar et Erstatningskrav er fremsat, men de vedlagte Bevisligheder findes utilstrækkelige, selv søge at indhente de manglende Oplysninger; mislykkes dette, har den uopholdeligt at meddele den Paagjældende det med nøiagtig Angivelse af hvilke Oplysninger der endnu savnes, og, om muligt, tillige med Anvisning til, hvorledes han selv kunde tilveiebringe disse.

§ 19.

Invalidecommissionen skal kunne fordre, at Enhver, som i Medfør af denne Lov kræver Erstatning, personligt fremstiller sig og afgiver Forklaring for den eller de Mænd, som efter dens Opfordring indfinde sig til en forudbestemt Tid paa et nøie betegnet Sted, forudsat at dette ikke ligger over 4 Mile fra den Paagjældendes Opholdssted. Dog skal den, som ifølge paalidelige Mænds Vidnesbyrd er ude af Stand til at begive sig til dette Sted, kunne afgive sin Forklaring paa sit eget Opholdssted.

§ 20.

Naar hverken Invalidecommissionen eller den Paagjældende ønsker flere Oplysninger indhentede, aflgger Commissionen en Kjendelse, hvorved afgjøres om han (hun) bliver at ind-